

ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Γράφει ο Δρ Βασίλης Αδραχτάς → Τηλ: 0431262823 → mousaiostheatrelos@yahoo.com.au

Π.Ο., ο πρώτος Ελληναστραλός

Μετά από απουσία εννέα σχεδόν μηνών, να 'μαι και πάλι μαζί σας. Ελπίζω πως επιστρέφω –αν όχι δριμύτερος– τουλάχιστον ανανεωμένος. Βέβαια, δύσκολο πράγμα η ανανέωση· ιδίως όταν έρχεσαι από μία χώρα όπου τίποτα δεν αλλάζει και ζεις σε μία χώρα όπου τίποτα δεν γίνεται... Ας είναι. Ευτυχώς που συμβαίνουν κάποια πράγματα και ψυχανεμιζόμαστε τι εστί αλλαγή και γίνεσθαι. Καλή ώρα η βραδιά ποιήσης στο γνωστό αναρχικό βιβλιοπωλείο-στέκι Jura του Πήτερσαμ το περασμένο Σάββατο με αφορμή την έκδοση της νέας συλλογής του Ελληναστραλού π.ο. Είχα ακούσει κατιτίς γι' αυτόν και είχα διαβάσει λίγα σχετικά στο διαδίκτυο, αλλά ποτέ δεν πίστευα –δεν ξέρω ακριβώς γιατί– ότι θα είχα την ευκαιρία και τη χαρά να τον απολαύσω διά ζώσης. Κι όμως το απίστευτο έγινε πραγματικό: και να 'σου εγώ με καμιά τριανταριά άλλους –μισούς ομογενείς, μισούς αλλογενείς– να ακούμε τον π.ο. να μας (αυτο)βιογραφεί ποιητικά το Φίτζροϋ.

Το *FITZROY, the biography* (Melbourne: Collective Effort Press, 2015) είναι η πιο πρόσφατη απ' τις δουλειές του περίφημου αναρχικού ποιητή των δρόμων της Μελβούρνης. Δυστυχώς –εννοώ, δυστυχώς για μας τους Έλληνες– ο π.ο. είναι περισσότερο οικείος στους αγγλοσαξονικούς κύκλους παρά στους ελληνικούς. Ίσως να φταίει που γράφει αγγλιστί· ίσως, πάλι, να φταίει που είναι αναρχικός κι αυτό μας κάθεται λιγουλάκι στο στομάχι... Εν πάση περιπτώσει, η εν λόγω ποιητική του συλλογή είναι ένα ογκωδέστατο βιβλίο 740 σελίδων. Το αγόρασα στην αναρχική –τουτέστιν,

στην αντιεμπορική– τιμή των 40 δολλαρίων και ομολογώ ότι ακόμα το διαβάζω... και, για να είμαι ειλικρινής, θα μου πάρει κάμποσο να το ολοκληρώσω. Παρόλα αυτά, σήμερα σας γράφω υπό το πρίσμα όχι των όσων έχω διαβάσει, αλλά υπό το πρίσμα όσων άκουσα και εισέπραξα όση ώρα ο π.ο. διάβαζε κάποια από τα ποιήματά του στο Jura. Σκοπός μου, ασφαλώς, είναι να εστιάσω στην πολιτική τους διάσταση, κατά πως το θέλει τούτη 'δω η «στήλη».

Το πρώτο νόημα που συγκράτησα και που μου έκανε εντύπωση ήταν η ομολογία του π.ο. ότι το βιβλίο του είναι στην πράξη μία τριπλή (αυτο)βιογράφηση: πρώτον, διότι περιλαμβάνει 400 τόσες έμμετρες βιογραφίες ανθρώπων που συνδέονται με την περιοχή του Φίτζροϋ· δεύτερον, διότι το τελευταίο ποίημα της συλλογής έχει τον τίτλο *Autobiography*· τρίτον, διότι ο ίδιος ο π.ο. και, ως εκ τούτου, ο λόγος του συνιστά μία ιδιαίτερη ενσάρκωση του Φίτζροϋ. Τώρα, λοιπόν, θα πρέπει από το τρίτο να καταλάβουμε το δεύτερο και από το δεύτερο το πρώτο. Ειδικότερα, επειδή ο π.ο. είναι από το / του Φίτζροϋ έχει την αυτοβιογραφία που έχει και επειδή έχει την αυτοβιογραφία που έχει βιογραφεί τα πρόσωπα του Φίτζροϋ με τον τρόπο που τα βιογραφεί. Με άλλα λόγια, ο π.ο. είναι σαν να μου είπε, «η ζωή μου κύκλους κάνει (ομόκεντρους) ή, αλλιώς, ο τόπος μου κύκλους κάνει από και προς τον εαυτό του». Το τελευταίο το θεωρώ εξεχόντως σημαντικό, αφού τηρουμένων των αναλογιών αποτελεί την πλέον αυτόχθονα αυστραλιανή ομολογία που έχω ακούσει από το στόμα Έλληνα –για να λέμε την αλήθεια, τη μοναδική!

Το δεύτερο νόημα που συγκράτησα και που μου έκανε εντύπωση ήταν αίφνης η ομολογία του π.ο. ότι για τον ίδιο το τετράγωνο στο οποίο ανήκε το σπίτι του στο Φίτζροϋ συνιστά κάτι το ιερό! Δεν περιμένει, βέβαια, κανείς να ακούσει κάποιον αναρχικό να κάνει λόγο για πράγματα ιερά και όσια, αλλά όταν αυτό συμβαίνει... τότε όντως κάτι συμβαίνει. Τι συμβαίνει, δηλαδή; Ο π.ο. μάς είπε κοντολογίς ότι το δικό του το Ιερό έχει όνομα και το λένε Φίτζροϋ, το σλάμι (όχι το σαλάμι) του Φίτζροϋ, που το ισοπέδωσαν και δεν υπάρχει πια, ορατώς τουλάχιστον, γιατί αοράτως και νοητώς είναι παρόν όσο δεν ήταν ποτέ. Νομίζω ότι καταλαβαίνετε τις συνδηλώσεις: σε τούτη 'δω τη χώρα πάλαι ποτέ ήταν τόποι πολλοί που τους αλλάξαμε τα φώτα και τους κάναμε αγνώριστους, σαν τα μούτρα μας, αλλά για κάποιους παραμένουν και συνεχίζουν να είναι όλα τους τα ιερά και τα όσια, και τους βλέπουν ακόμα, αν και δεν φαίνονται, και ζούνε με τον καημό τους. Ένας παρόμοιος καημός, σαν εκείνον των Αμπορίτζινες, είναι που ώθησε και τον π.ο. στο να γράφει ποιήματα μια ολάκερη ζωή, προσπαθώντας να διασώσει τον χαμένο του παράδεισο. Με άλλα λόγια τα ίδια: ο Έλληνας που μιλάει σαν αυτόχθον για τούτη τη γη των άστρων του Νότου, ο αυθεντικός Ελληναστραλός!

Το τρίτο νόημα που συγκράτησα και που μου έκανε εντύπωση ήταν η ομολογία του σώματος: του λυγμού και του τόνου της φωνής, του χαμόγελου και της ματιάς, της ορθοστασίας και της έντασης. Θ' αρχίσω από το τέλος. Μπροστά μου στο πατάρι του Jura είχα έναν βέρο ουόγκι· πιο ουόγκι δεν γινότανε. Και

κάρφωνε με στίχους εγγλέζικους τα αυτιά των αγγλοφώνων. Πώς, στο καλό, είναι εφικτό κάτι τέτοιο; Κι όμως είναι πραγματικό. Αλλά περίμενα ένας ποιητής των δρόμων με τόση εμπειρία στον εκδραματισμό των στίχων του να αποπνέει μια κάποια αυτοπεποίθηση και κυριαρχία. Έπεσα έξω... γιατί μπροστά μου είχα έναν αληθινό αναρχικό... καμία αυτοπεποίθηση και καμία κυριαρχία... περισσότερο, ίσως, ένταση, αμχανία και, γιατί όχι, απειρία. Η εξήγηση απλή: τα λόγια βγαίνουν από την ψυχή, αφορούν σε κάτι ιερό κι αποσκοπούν στην κοινωνία, εξ ου και το μεγάλο ρίσκο, το άδηλο της έκβασης, η έκθεση του δημιουργού. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλη την ώρα του ποιητικού καταγισμού ο π.ο. ήταν όρθιος και βροντοφώναζε ωσάν να καλούσε τους προλετάρους όλου του κόσμου να ενωθούν. Να ενωθούν με ποιον τάχατες σκοπό; Τούτο μόνο η ματιά, το χαμόγελο και, τέλος, ο λυγμός της φωνής το πρόδιδαν. Ο σκοπός είναι να ανασυσταθεί αυτό που κάποτε ήταν εκεί, αυτό που ποτέ δεν θα είναι ξανά, αυτό που μπορεί κάποτε να είναι το αλλιώς, τουτέστιν, να κάνει τα πράγματα να είναι αλλιώς.

Αν το *FITZROY, the biography* του π.ο. έχει να κομίσει ένα μείζον πολιτικό μήνυμα, αυτό έγκειται όχι στο ότι αναπολεί νοσταλγικά μία περασμένη εποχή με τη δική της ανθρωπογεωγραφία, αλλά γιατί αυτή η νοσταλγία προβάλλει ως η γροθιά που μπορεί να σπάσει τα μούτρα της καθεστωτικής γεωγραφίας που θέλει τους ανθρώπους χωρίς τόπο και χρόνο. π.ο., λοιπόν, σημαίνει **ποτέ ούτως ή, αλλιώς, κ.α., δηλαδή, κάποτε αλλιώς. Γένοιτο!**

«Το Ζητούμενο»

Πρόκειται για το πρώτο από τα βιβλία του δρος Βασίλη Αδραχτά, το οποίο πραγματεύεται το πρόβλημα των λεγόμενων αποδείξεων περί της υπάρξεως του Θεού. Το ιστορικό πεδίο που καλύπτει εκτείνεται από την κλασική αρχαιότητα μέχρι και τις μέρες μας, ενώ τα ερωτήματα που διατρέχουν τις σελίδες του βιβλίου είναι τα εξής. Πόσο λογικές είναι οι αποδείξεις για την ύπαρξη του Θεού; Αποδεικνύεται άραγε ο Θεός; Αρκεί μονάχα η πίστη ή η πίστη χρειάζεται και τη λογική; Ο Θεός αποκαλύπτεται ή οι άνθρωποι τον ανακαλύπτουμε; Γιατί, τελικά, τα μεγαλύτερα πνεύματα της ανθρωπότητας καλούνται να πούνε «ναι» ή «όχι» στο περί Θεού ερώτημα; Αυτά και άλλα πολλά θα έχει την ευκαιρία να μάθει ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται σοβαρά για τη φιλοσοφία της θρησκείας. Όσοι επιθυμούν να προμηθευτούν το εν λόγω βιβλίο μπορούν να επικοινωνήσουν απευθείας με τον συγγραφέα στα: 02-91508562 και 0431262823.

